

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2200	Τῶν ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Σάββατο 29 Ἰουνίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Πῶς σώζεται ὁ ἁμαρτωλός;

«Χριστὸς Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ» (Α' Τιμ. 1,15)

Τί εἶνε ὁ Χριστός, ἀγαπητοί μου; Για ἐκεῖνον ποὺ δὲν πιστεύει, ποὺ δὲν τὸν ἀπασχολεῖ τὸ ζήτημα τῆς σωτηρίας καὶ ζῆ χωρὶς σκοπὸ στὸν κόσμον, ὁ Χριστὸς δὲν εἶνε τίποτα· μπορεῖ ὁ κάθε ἀσήμαντος νὰ τὸν ὑβρίζῃ καὶ νὰ τὸν βλασφημῇ. Για ὅποιον ὅμως πιστεύει πραγματικά, ὁ Χριστὸς εἶνε τὸ πᾶν. **Εἶνε παραπάνω ἀπ' ὅλους καὶ ἀπ' ὅλα** (πρβλ. Φιλ. 2,9). Εἶνε ὁ πλάστης καὶ δημιουργὸς τοῦ παντός, τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὠμέγα (Ἀπ. 1,8· 21,6· 22,13), «τὸ φῶς τοῦ κόσμου» (Ἰω. 8,12), ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, «ὁ ἀρχηγός» τῆς ζωῆς, τῆς πίστεως, καὶ τῆς σωτηρίας μας (Πράξ. 3,15· Ἐβρ. 12,2· 2,10), αὐτὸς ποὺ κρατᾷε στὰ χέρια του τὰ κλειδιά τῆς ζωῆς, «τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ἄδου» (Ἀπ. 1,18), εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων. Ὁ Χριστὸς, ὅπως ὁμολογοῦμε στὸ Σύμβολο τῆς πίστεως, εἶνε ὄχι ἀπλῶς ἓνας ἄνθρωπος ὅπως ἐμεῖς, ἀλλὰ ὁ Θεός, **ὁ ἀληθινὸς Θεός· «φῶς ἐκ φωτός, Θεὸς ἀληθινός»** (ἀρθρ. 2).

Τὸ φωνάζει ὅλη ἡ δημιουργία. Ἀπὸ τὰ μικρότερα ἕως τὰ μεγαλύτερα, ἀπὸ ἓνα φύλλο δέντρου, ἓναν κόκκο ἄμμου καὶ μιὰ σταγόνα τοῦ ὠκεανοῦ μέχρι τὰ οὐράνια σώματα καὶ τὰ σμήνη τῶν ἀστρῶν, ὅλα ὁμολογοῦν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός. **Τὸ βεβαιώνουν ἀκόμη τὰ ἀμέτρητα θαύματά** του, ποὺ ἔκανε, κάνει καὶ θὰ κἀνῃ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων εἰς πείσμα τῶν ἀθέων καὶ ἀπίστων ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Εἶνε Θεὸς καὶ **κατέβηκε στὴ γῆ** ὅπως ὁ ἀετός, ποὺ ἀπ' τὰ ὕψη τῶν αἰθέρων χαμηλώνει κι ἀγγίζει τὸ ἔδαφος. Ἦρθε ἀπὸ πολὺ ψηλά, πιὸ ψηλά κι ἀπὸ τὰ ἄστρα. Γεννήθηκε ὑπερφυσικὰ ἀπὸ τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο μέσα σὲ μιὰ σπηλιά. Ἐζησε ζωὴ σκληρὴ σ' αὐτὸ τὸν κόσμον· δούλεψε, κοπίασε, μόχθησε. Δίδαξε, ἔκανε θαύματα, θεράπευσε ἀρρώστους, ἀνέστησε νεκρούς. Τέλος σταυρώθηκε, ἀναστήθηκε, ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μιὰ μέρα θὰ ἔρθῃ πάλι, γιὰ νὰ κρίνῃ τὴ γῆ.

Ἦρθε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον. Αὐτὸ εἶνε τὸ μεγαλύτερο γεγονός τῆς παγκοσμίου ἱστορίας. Τὰ ἄλλα μπροστὰ σ' αὐτὸ εἶνε μικρὰ καὶ ἀσήμαντα. Τὸ ἐὰν πάτησε ἄνθρωπος στὸ φεγγάρι δὲν συγκρίνεται μὲ ὅτι «ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἐξ ὕψους ὁ Σωτὴρ ἡμῶν» (ἐξ. ἀποστ. Χριστουγ.).

Ἦρθε στὴ γῆ· δὲν εἶνε ψέμα, εἶνε ἀλήθεια. **Γιὰτί ἦρθε;** Για μένα καὶ γιὰ σένα. Ἦρθε **γιὰ ἕνα μεγάλο σκοπὸ**, ποὺ κανεὶς ἄλλος δὲν μποροῦσε νὰ ἐκπληρώσῃ, οὔτε ἄνθρωπος (δίκαιος, προφήτης, πατριάρχης) οὔτε ἄγγελος καὶ ἀρχάγγελος. Για ποῖο σκοπὸ; Ἀπαντᾷ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ποὺ ἐφορτάζει σήμερον· «Ὁ μεσσίας Ἰησοῦς ἦρθε στὸν κόσμον **γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς**» (Α' Τιμ. 1,15). Ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας, νὰ τὸ ἔργο γιὰ τὸ ὁποῖο ἦρθε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον.

Καὶ πῶς σώζεται ὁ ἁμαρτωλός; Ἄν κάποιος ἀπὸ σᾶς δὲν εἶνε ἁμαρτωλός, ἄς μὴν ἀκούσῃ ὅ,τι θὰ πῶ. Ἄν ὅμως δὲν ὑπάρχῃ θνητὸς ἀναμάρτητος, ἄς προσέξουμε ὅλοι τὸ σύντομο αὐτὸ κήρυγμα, ἐφ' ὅσον ζητοῦμε ὁδὸν σωτηρίας.

* * *

Ἄμαρτωλός, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὅποιος κάνει ἁμαρτία. Καὶ **τί εἶνε ἡ ἁμαρτία;** Γελάει ὁ ἄλλος, ἀντὶ νὰ κλαίῃ· παίζει μὲ τὴν ἁμαρτία ὅπως ἓνα παιδὶ ποὺ βρῆκε μιὰ χειροβομβίδα καὶ τὴ νόμισε παιχνιδάκι, ὥσπου αὐτὴ ἔσκασε καὶ τὸ ἔκανε κομμάτια. Ἔτσι κ' ἐμεῖς· θεωροῦμε τὴν ἁμαρτία ὡς κάτι ἀκίνδυνο, εὐχάριστο, διασκεδαστικό· τὴ δεχόμαστε σὰν ἓνα ποτήρι νερό, σὰν ἓνα ἡδύποτο (βλ. Ἰωβ 15,16). Ἡ ἅγια Γραφή ὅμως λέει· «**ἡ ἁμαρτία εἶνε ἡ ἀνομία**» (Α' Ἰω. 3,4), εἶνε δηλαδὴ ἡ παράβασις ἐντολῆς ὄχι ἀνθρώπου (δημάρχου, νομάρχου, ἀστυνομίας), ἀλλὰ τῆς ἐντολῆς ἐκείνου ποὺ δημιούργησε τὰ σύμπαντα. **Παράβασι θείας ἐντολῆς** εἶνε ἡ ἁμαρτία.

Ἡ πρώτη παράβασις ἔγινε στὸν κήπο τῆς Ἐδέμ, μέσα στὸν παράδεισο. Ἐκεῖ ὁ Θεὸς ἔ-

δωσε στους πρωτοπλάστους μιὰ ἐντολή. Δὲν τοὺς εἶπε, Δὲν θὰ φᾶτε ἀπὸ κανένα δέντρο. Ἀντιθέτως εἶπε· Μπορεῖτε νὰ τρῶτε ἀπ' ὅλα τὰ δέντρα ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα μόνο (βλ. Γέν. 2,16-17). Ἦταν δύσκολο αὐτό; Ὁχι. Καὶ ὅμως δὲν τὸ τήρησαν. Πρῶτα ἡ γυναῖκα, ἡ Εὔα, ἄπλωσε τὸ χέρι, ἔκοψε τὸν καρπὸ, ἔφαγε κ' ἔδωσε καὶ στὸν Ἀδάμ. Ἔτσι συντελέσθηκε τὸ πρῶτο ἁμάρτημα, ἡ πρώτη παράβασι ἐπάνω στὴ γῆ. Ἀπὸ τότε κάθε ἄνθρωπος εἶνε ἁμαρτωλός· γιατί ὅλοι καταγόμαστε ἀπὸ ἓνα ἀντρώγου, τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὔα, καὶ εἴμαστε ὅλοι ἁμαρτωλοί.

Ἅμαρτωλός! Ξέρετε τί εἶνε; Ἄς ἔχη λεφτά, κτήματα, καράβια, οὐρανοξύστες, δολλάρια, μάρκα, λίρες χρυσές· εἶνε ὁ **πιὸ δυστυχισμένος**. Γιατί; Θυμηθῆτε τὸν **Καὶν**· σκότωσε τὸν ἀδερφό του, μάτι ἀνθρώπου δὲν τὸν εἶδε, μὰ ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη δὲν ἠσύχασε. Γιατί προτιμότερο νὰ σᾶς κεντήση σκορπιὸς παρὰ ἡ **συνείδησι**· μὴ φοβᾶστε τὸν εἰσαγγελέα, φοβηθῆτε αὐτὸ τὸν «εἰσαγγελέα» ποὺ ἔβαλε μέσα μας ὁ Θεός. Αὐτὴ λοιπὸν τοῦ ἀπηύθυνε τὸ αὐστηρότερο κατηγορῶ· «Καὶν Καὶν, ποῦ εἶνε ὁ ἀδελφός σου;» (Γέν. 4,9). Ὅπως τρέμουν τὰ φύλλα στὸν ἄνεμο, ἔτσι ἔτρεμε κι ὁ Καὶν· προτιμοῦσε νὰ πεθάνη παρὰ νὰ ζῆ μὲ τὶς τύψεις. Ἔτσι καὶ κάθε ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ θ' ἁμαρτήση θανασίμως. Ἔκανες τὸ κακό; κόλασι θὰ ἔχης μέσα σου· δὲν ἠσυχάζεις.

Δυστυχισμένος κάθε ἁμαρτωλός· ὁ φονιᾶς ποὺ σκοτώνει, ὁ κλέφτης ποὺ ἀρπάζει καὶ ἀδικεῖ ἄλλον, ὁ ψευδομάρτυρας ποὺ παλαμίζει τὸ Εὐαγγέλιο στὸ δικαστήριον γιὰ λίγα χρήματα, ὁ πόρνος ποὺ νικᾶται ἀπὸ τὴ σάρκα, ὁ μοιχὸς ποὺ σὰν τὸ φίδι γλιστράει νύχτα μέσ' στὸ ξένο σπίτι καὶ ἀτιμάζει τὴ γυναῖκα ἢ τὴν κόρη, τὸ παιδί ποὺ πικραίνει τὸν πατέρα ἢ σηκώνει χέρι στὴ μάνα ποὺ τὸ γέννησε, ὁ ἄντρας ποὺ διώχνει τὴ γυναῖκα του καὶ συνάπτει παράνομη σχέση μετ' ἄλλη, ἢ γυναῖκα ποὺ ἀπατᾶ τὸν ἄντρα της καὶ συμφύρεται μετ' ξένον, ἢ μάνα κι ὁ πατέρας ποὺ πᾶνε γιὰ ἔκτρωσι σὲ ἰατρεῖο - σφαγεῖο καὶ σκοτώνουν τὸ παιδί τους, ἐκεῖνος ποὺ ψεύδεται καὶ συκοφαντεῖ καὶ διαβάλλει... Δυστυχισμένοι ὅλοι αὐτοὶ ἐδῶ στὴ γῆ, μὰ πρὸ παντὸς ἐκεῖ, στὸν ἄλλο κόσμον· ποὺ ὑπάρχει καὶ μᾶς περιμένει! Ὅσο εἶνε βέβαιο ὅτι ὑπάρχει νύχτα, τόσο βέβαιο εἶνε ὅτι ὑπάρχει κι ἄλλη ζωὴ καὶ κόλασις αἰώνια.

* * *

Θὰ ρωτήσετε τώρα· Καὶ **πῶς μπορούμε νὰ σωθοῦμε**; Κάποτε ληστὲς ἔπιασαν ἓνα διαβάτη, τὸν λήστεψαν καὶ τὸν ἄφησαν δεμένο· δὲν μπορούσε νὰ λυθῆ, θὰ πέθαινε δέσμιος· εὐτυχῶς

κάποιος πέρασε, τὸν βρῆκε καὶ τὸν ἔλυσε. Ἔτσι εἶνε κι ὁ ἁμαρτωλός· ἀλυσοδεμένος μετὰ τὰ πάθη φωνάζει Βοήθεια! Μὰ **ποιὸς νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ**; ἢ φιλοσοφία, ἢ ποίησις, ἢ ἐπιστήμη, ἢ τέχνη, ἢ πρόοδος;... Ποιὸς θὰ τὸν λυτρώσῃ, θὰ τὸν κἀνὴ ἐλεύθερο; Ἔνας –πίστεψέ το αὐτό–, μόνο ἓνας· ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, ὁ **ἀληθινὸς Θεός**. Αὐτός, λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι» (Α' Τιμ. 1,15). Αὐτὸς λυτρώνει, εἶνε ὁ Σωτήρας μας.

–**Πῶς σώζεται ὁ ἁμαρτωλός**; Μὴ ρωτᾶτε ἐμένα, ρωτήστε τὸν ἀπόστολο Παῦλο νὰ σᾶς πῆ. Ἦταν καὶ αὐτὸς μεγάλος ἁμαρτωλός, πολέμιος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ σώθηκε. Πῶς σώθηκε; **Μὲ τὴν πίστι στὸ Χριστό!** Ἔτσι σώζεται ὁ ἄνθρωπος. Ὁ ὀρθολογισμὸς βέβαια προβάλλει ἀντιρρήσεις, ἐγείρει ἀμφιβολίες κατὰ τῆς πίστεως· –Μὰ ἰσχύουν αὐτὰ ποὺ διδάσκει ἡ Ἐκκλησία; εἶνε ἀληθινὰ αὐτά;... Εἶπαμε ἄλλοτε, ὅτι ὑπάρχουν ἀκαταμάχητες ἀποδείξεις. Δὲν πρέπει νὰ μένη οὔτε ἡ παραμικρὴ ἀμφιβολία.

Πίστευε. Νὰ πιστεύῃς ὅπως οἱ πρόγονοί μας! Ἀγράμματοι ἐκεῖνοι, ἀνέσεις δὲν εἶχαν, σὲ καλύβες ζοῦσαν, ἀλλὰ μέσ' στὶς καλύβες κατοικοῦσαν ἄγγελοι. Τώρα μέσα σὲ σπίτια πολυτελῆ κατοικοῦν δαίμονες. Πίστευε λοιπὸν ὅπως οἱ παπποῦδες καὶ οἱ γιαγιάδες μας, ὅτι ὑπάρχει Θεός, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Χριστός, ἔγινε ἄνθρωπος, σταυρώθηκε γιὰ σένα, ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν, κι ὅτι θὰ ἔρθῃ πάλι «νὰ κρίνῃ ζῶντας καὶ νεκρούς» (Β' Τιμ. 4,1. Σύμφ. πίστ. 7).

Ἄν πιστεύῃς, τότε **θὰ ἐκκλησιάζεσαι τακτικὰ καὶ θὰ ζῆς σύμφωνα μετὰ τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ**. Ὁχι λόγια, ἀλλὰ ἔργα. Πιστεύεις; «**Δείξον τὴν πίστιν σου ἀπὸ τὰ ἔργα σου**» (Ἰακ. 2,18) στὴν καθημερινή σου ζωὴ. Δείξε **ἀγάπη στὸν πλησίον**· στάσου κοντὰ του, βοήθησέ τον, παρηγόρησέ τον (βλ. Ματθ. 25,31-46). Γίνε ἓνας μικρὸς ἥλιος. Τὸ **χαίρειν μετὰ χαϊρόντων καὶ κλαίειν μετὰ κλαιόντων**» (Ρωμ. 12,15) εἶνε τὸ μεγαλεῖο τοῦ Χριστιανοῦ. Τὸ δέντρο φαίνεται ἀπὸ τοὺς καρπούς (βλ. Ματθ. 12,33), κι ὁ Χριστιανὸς φαίνεται ἀπὸ τὰ ἔργα πίστεως, ἐλπίδος καὶ ἀγάπης. Διότι εἶπε ὁ Χριστός· «**Πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται**» (Ἐ.ἀ. 7,19)· ὁ γεωργὸς κόβει τὸ ἄκαρπο δέντρο καὶ τὸ καίει.

Δὲν εἶνε, ἀγαπητοί μου, μῦθος ὁ Χριστός. Ἄν εἶνε μῦθος, τότε νὰ πᾶμε μετὰ τοὺς ἀθέους, νὰ μὴ διαδίδεται ἓνα ψέμα. Ἄλλὰ **δὲν μπορεῖ νὰ ζῆσῃ ὁ κόσμος χωρὶς τὸ Θεό**. Ὅλα μπορεῖ νὰ ἔνε ψέμα, ἓνα δὲν εἶνε ψέμα, **εἶνε ἀλήθεια, ὁ Χριστός**· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**